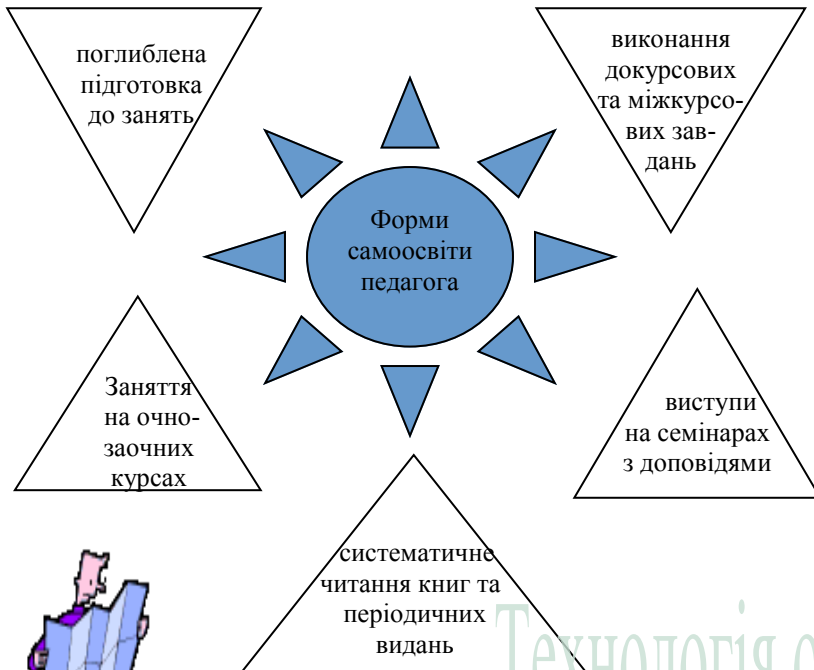

САМООСВІТА

Самоосвіта – це усвідомлена потреба в постійному вдосконаленні власної професійної діяльності з акцентом на соціалізацію, створення умов для розвитку особистісно й соціально значущих якостей і вчителів, і учнів. Самоосвіта – це постійна діяльність педагога, спрямована на поглиблення знань, формування вмінь, підвищення рівня предметної підготовки.

Технологія організації самоосвіти
Технологія організації самоосвіти

Перший етап	Установчий, передбачає налаштування на самостійну роботу; вибір мети роботи, виходячи з науково-методичної теми (проблеми) закладу; формулювання особистої індивідуальної теми, осмислення послідовності своїх дій
Другий етап	Навчальний, ознайомлення з психолого-педагогічною та методичною літературою з обраної проблеми самоосвіти
Третій етап	Практичний, під час якого відбувається накопичення педагогічних фактів, їх добір та аналіз, перевірка нових методів роботи, здійснення експериментів. Практичну роботу супроводжує вивчення літератури
Четвертий етап	Теоретичне осмислення, аналіз та узагальнення накопичених педагогічних фактів. Доцільно організувати колективне обговорення прочитаної педагогічної літератури; творчі звіти про перебіг самоосвіти на засіданнях МО; відвідування з наступним обговоренням відкритих занять з обраної проблеми та інші колективні форми роботи
П'ятий етап	Підсумково-контрольний, на якому педагог має підбити підсумки своєї самостійної роботи, узагальнити спостереження, оформити результати. Головним тут є опис здійсненої роботи та встановлених фактів, їх аналіз, теоретичне обґрунтування результатів, формулювання загальних висновків та визначення перспектив у роботі

матеріали з ППД

зразки конспектів літературних джерел

На допомогу педагогам ПДЮТ у методичному кабінеті існує банк матеріалів

література для самостійного опрацювання

різні варіанти планів самоосвітньої роботи; тексти доповідей

новинки психолого-педагогічної літератури

зразки рефератів за наслідками самоосвітньої діяльності

Я в суспільстві

За статистикою, нині знання у світі оновлюються кожні шість років. Для порівняння слід сказати, що на початку ХХ ст.. оновлення знань відбувалося кожні 20 – 30 років і суспільство не так гостро відчувало нестачу фахової інформації, зберігаючи консервативну систему освіти. Сьогодні традиційна освіта на встигає забезпечувати знаннями сучасного рівня. Чимало молодих спеціалістів після здобуття вищої освіти стають носіями вже застарілих знань. Слідом, через 1 – 2 роки, на ринок праці приходять спеціалісти з новим рівнем оволодіння професійної освіти, найсучаснішими науково-технічними та інформаційними технологіями. Тому освіта для дорослих поряд з економічною є сьогодні найважливішим фактором і одним з інструментів суспільного розвитку.

Фактори, що впливають на результати навчання дорослих:

- рівень інформаційної підготовки;
- особистісні характеристики того, хто навчається;
- наявність мотивації до навчання.

Професійну майстерність педагога не можна набути раз і назавжди. Постійно відбувається саморозвиток, пошук нових навчальних і виховних технологій, форм і методів роботи. На якому б етапі життєвого досвіду і професійного шляху на знаходився вчитель, він ніколи не може вважати свою освіту завершеною, а професійну компетентність повністю сформованою.

Саме тому кожний педагог, який бажає бути затребуваним системою

освіти, повинен постійно працювати над підвищенням професій-

ної компетентності, що є сукупністю теоретичних знань, практичних умінь, досвіду, особистих якостей учителя, і що в результаті забезпечує ефективність та результативність педагогічної діяльності. «Справжня освіта є тільки самоосвіта» (Д. Писарев).

Девіз «Учити самого себе» повинен стати девізом кожної особистості.

